

Jak byste vlastními slovy popsal/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí? Zkuste použít tak jednoduchá slova, aby vám rozumělo osmileté dítě (rozsah min. 900 znaků s mezerami).

Nejjednodušeji bych můj vztah k přírodě popsala tak, že jsem její součástí. Každý z nás je, ale možná ne každý se tak cítí. Proto mi připadá samozřejmě ji ochraňovat. Vnímám to obdobně jako když ochraňuji své zdraví. V jejím obklopení cítím sama sebou. Můžu být svá. Je to místo, kde získávám energii, nahléd na psychickou stabilitu. Neznamená to, že se díky ní cítím vždy v bezpečí. Příroda je čistá, ale i krutá. Cítím k ní obrovitánský respekt. Zároveň je to místo, kde se cítím živá. Moje spojení s ní si uvědomuji například během úplňku, díky kterému se cítím jinak. Většinou jsem plná energie a vždy vytuším, že se blíží. Nebo voda... Dokáže mě neuvěřitelným způsobem zklidnit nebo nabudit. Přírodu vnímám jako nekončící krásu, geniální a spletitý systém, o kterém vím vlastně hrozně málo. Planetu si představuji jako obrovský živý organismus, kde lidé jsou jenom malinké bakterie. Je otázka, jestli ty dobré, anebo zlé. :)

Vnímám u seba, že sa môj vzťah k prírode a životnému prostrediu v poslednej dobe stále viac zosiluje a príroda má pre mňa v živote stále dôležitejšie miesto. Preto začínam aj stále viac premýšľať nad tým, ako moje správanie, či správanie ľudí obecné, na životné prostredie vplýva a snažím sa k prírode správať čo najviac láskavo, aby som jej neubližovala, či ubližovala čo najmenej a snažím sa k tomu viesť aj svoje okolie, čo sa mi však zatiaľ veľmi nedarí. Začínam sa k prírode správať stále s väčším rešpektom a úctou, ako keby bola príroda veľká mocná čarodejka, pred ktorej silou sa treba s obdivom pokloniť a byť vďačný, že nás svojimi mocnými kúzlami obdarila a nesnažiť sa hlúpo skrotiť túto silu, ktorá nám nepatrí. Tiež vnímam prírodu ako takú matku, ktorá nám poskytuje bezpečie a lásku aj v tých najhorších chvíľach a ako veľkú liečiteľku, ktorej sila ma na nás veľmi ozdravné účinky. Pociťujem medzi mnou a prírodou stále väčšie spojenie a uvedomujem si, že príroda je ako taký domov, z ktorého vzišiel všetok život a každý živý tvor a začínam pociťovať stále väčšiu túžbu sa do tohto domova navrátiť, alebo sa mu aspoň čo najviac priblížiť.

Příroda a životní prostředí jsou domov, přirozenost, pohoda i dobrodružství. Napsat něco o mém vztahu k přírodě pro mě bylo překvapivě mnohem těžší, než jsem čekala, asi proto, že skrz slova to má tendenci padat k patosu. A to mě neba. Příroda je totiž daleko víc než opakovaná fráze. Čím dál tím častěji si uvědomuju, že nikde jinde se necítím tak v klidu, konstantně překvapená a spoko jako v přírodě. Vztah k ní se přitom celou dobu mění. Jako malou to bylo místo dobrodružza, lesních borůvek a šťovíku, imaginárních lesních vesniček trpajzlíků, pohledů a zvuků, které jinde nenajdeš. Nic z toho nezmizelo, pořád malý objevitel , který se těší, co nového příroda odhalí. Zatímco ale předtím vše bylo v hlavě dost oddělené od lidí (borůvky x přechody pro chodce, příroda versus civilizace), daleko víc vnímám, do jaké míry jsme toho všeho součástí. A s tím roste i pocit osobní odpovědnosti. Města nejsou o nic méně součástí životního prostředí než okolí Šumavy nebo Bílých Karpat a já nejsem o nic menší kousek skládačky než veverka nebo blatouch. A jak říká Werich: Když už jednou jeden je, tak má koukat, aby byl. V souladu.

Snažím se si uvědomovat, že jsem součástí přírody a životního prostředí. Když to jde, snažím se do přírody uniknout z města, nejmíc ale asi oceňuji přírodu, která se objevuje právě tam, kde je jí nejméně.

Jsem součástí přírody nebo se alespoň snažím jí být. Přírodu chráním a snažím se jí nejen neškodit, ale i „pomáhat“, i když vím, že často si příroda nejlíp pomůže sama. Na přírodě mám ráda její divokost a nevyzpytatelnost, občas se mi ale nelíbí její krutost, například když se navzájem vraždí různá zvířata.

Jsem vegetariánka, protože nechci svým jídelníčkem přispívat k utrpení zvířat. I další jídlo volím tak, aby přírodu podporovalo a neškodilo. Dělá mi ale problém stejnou lásku projevovat ke všem zvířatům, hlavně tzv. škůdcům – nelítostně se v bytě zbavuji molů a mušek, na zahrádce zase slimáků, ale tak, abych je nemusela zabíjet – dávám je na kompost, kde je jim nejlíp. Podobně je to s rostlinami, kdy mám radši ty užitečné a méně ráda plevelé. Takže si uvědomuji, že ačkoliv se snažím, aby tomu tak nebylo, je moje láska k přírodě podmíněná užitečností. Někdy teda i estetikou, tím, jak hezky ona daná rostlina či živočich vypadá.

A vztah k životnímu prostředí? To záleží asi na tom, jak se životní prostředí definuje. Ale snažím se žít co nejudržitelněji. ☐

Jak byste prostřednictvím pěti charakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí popsal/reflektovali svůj vztah k přírodě a životnímu prostředí (rozsah min. 900 znaků s mezerami).

Potřeba kontaktu s přírodou – vysoké
Přesto v přírodě netrávím tolik času, kolik bych chtěla.
Adaptace na přírodní podmínky – střední
Moc ráda posouvám své limity – cítím se psychicky i fyzicky dobře, když zažívám přírodu na vlastní kůži. Jako malá jsem se 7 let věnovala skautingu, nicméně v pubertě se něco zlomilo a já se začala být pohodlná a teprve teď opravdu nacházím k přírodě cestu zpět. Takže co se týká mé adaptace na přírodu, rozhodně je na čem pracovat, nicméně už teď se neustále zlepšuji (např. p Ráda jedu na dovolenou pod stan, ale nemám to nastavené černobíle a pokud se naskytne příležitost, ráda navštívím i ubytovací zařízení.
Estetické vnímání přírody – vysoké
Příroda mě pohlcuje, ráda se jí kochám a všímám si detailů. Ráda se jí inspiruji.
Etický postoj a environmentální vědomí – střední
Myslím si, že vnitřně mám silně etický postoj a environmentální vědomí. Momentálně jsem však ve fázi, kdy si po dlouhé těžké životní fázi znovu buduji duševní zdraví, což je pro mě momentálně se chovat ekologicky udržitelně, ale vím, že až budu ve své kůži, dokážu toho mnohem víc. :) Proto uznávám, že zatím mám v některých tématech „nastaveny“ obrany, které budu pravděpodobně Zároveň mi chybí i vědomosti.

Mé posouzení je samozřejmě relativní. Uvědomila jsem si, že realita se od mého vnitřního nastavení občas liší. Občas samu sebe přemlouvám, abych šla ven... Ráda se vydávám na dobrodruž ideálu to má však ešte rozhodne ďaleko, keďže vnímam, že niektoré charakteristiky sú stále viac v pozadí v porovnaní s inými.

Rozhodne má u mňa najsilnejšie miesto potreba kontaktu s prírodou. Tento kontakt bytostne potrebujem a má veľký vplyv na moju psychiku – keď nemám možnosť dlhšiu dobu túto potrebu u začínam cítiť nepríjemne a keď sa mi do prírody konečne podarí vyraziť, tak cítim ako veľmi rýchlo tieto nepríjemné pocity nahrádzajú pocity uvoľnenia, slobody, radosti a pokoja. Nikdy predtým nezamyslela, ale s touto potrebou pravdepodobne súvisí aj moja tendencia zbierať v prírode rôzne predmety – môj pokojíček zdobia rôzne kamienky, pierka, listy, gaštany, či šišky nazbierané bylinky a iné rastlinky, čo mi aspoň trochu umožňujú byť v kontakte s prírodou aj z tepla môjho domova.

Čo sa týka adaptácie na prírodné podmienky, tú mám podľa mňa tiež celkom vysokú. Zatiaľ som teda nikdy sama nezakladala oheň, či nemusela loviť divú zver, aby som prežila :D Ale v prírode necítim nebezpečne, či nekomfortne, práve naopak, cítim sa tam oveľa lepšie, ako v meste a nejaké tie bolavé záda zo spania v stane, či občasné boje so zimou, mokrom, hmyzom a podobne. Samozrejme, nie vždy je to príjemné, ale zároveň to v sebe nesie prvok prirodzenosti, jednoduchosti a dobrodružstva a umožňuje nám to väčšie prepojenie s prírodou a návrat k našim koreňom som strávila na cestách nádhernou surovou nórskou prírodou a s obrovskou radosťou spomínam na kúpačky v ladových nórskech jazerách, či potokoch, na strety so stádami ovečiek, kráv, či búrky a na iné podobné zážitky, ktoré by iní ľudia mohli vnímať ako nebezpečné, či nepríjemné.

Čo sa týka estetického postoja k prírode, ten je podľa mňa u mňa veľmi výrazný. Niekedy sa cítim krásou prírody tak strašne fascinovaná a pohltená, že nie som schopná od daného pohľadu odvrátiť pohľad.

V kontextu načtené literatury se pokusím vytvořit podobný multiškálový profil, jaký byl uveden v příkladech.

Během čtyř první charakteristiky potřeby kontaktu s přírodou jsem se několikrát musela pousmát, protože byla úplně přesná a vyložené jsem se v ní našla. Ačkoli na bydlení ve městě jsem zvyklá, velké míry ráda, pokoj je naplněn přírodními materiály, kytkami, knihovna je nacpaná nejrůznější tematikou s přírodou, výlety a horami spojenou a Bílé Karpaty na tapetě mého mobilu mi pokaždé udělají radost.

Co se týče adaptace na přírodní podmínky myslím, že jsem někde ve středním levelu. Mladý Padawan se má ještě hodně co učit. Nikdy jsem bohužel ve skautu nebyla, takže zapálit oheň poměrně těžké, nejlepší uzlíky nebo vyjmenovat rostlinky v okolí zatím nedokážu, ale do budoucna bych se moc ráda přiučila. Spaní ve stanech či pod širákem, vícedenní pochody bez civilizace jsou ale velká zkušenost.

Jakmile se v přírodě objevím, tak si začnu hned všimát všemožných barev a na každém výletu jsem asi ten otravný prvek, co tři sekundy používá hlášku z Svatební cesty do Jiljí: Ale je tady krásně, překvapuje, jak se estetický postoj mění v přístupu k zahraniční a české přírodě. Nejvíce mě to asi zarazí vždycky, když se odněkud vrátím, jedu vlakem a jsem úplně mimo z toho, jak krásně je v každém koutě republiku trochu jiná a kouzelná. Další věc, kterou si často uvědomuju je, že je strašně krásné, že si člověk může tu krásu evokovat i jinak třeba poslechem Mé vlasti nebo tak.

Etický postoj i environmentální vědomí je u mě asi dost silné, ačkoli si myslím, že je určitě mnoho oblastí, ve kterých by se našel rozpol mezi mými hodnotami a mým chováním. Například ačkoli mám k životnímu prostředí, nelétám, nejím maso, třídím apod., stále třeba kupuji kafe, ne vše co jím je vegan, lokal, bez obalu (tvarohové buchty jsou zkrátka dobro) nebo třeba analogové foc

Zajímavé je, že když jsem psala první část úkolu, podvědomě jsem si ji rozdělila do odstavců zhruba podle těch 5 charakteristik, ale je možné, že za ty roky studia už jsem o nich slyšela a teď mi jen připomněla.

1) Potřeba kontaktu s přírodou – tu mám podle mě docela vysokou. Nepotřebuji jít do přírody každý den, zvládnu strávit několik dní v bytě, ale až ven vyrazím, uvědomím si, jak mi kontakt s přírodou a návratu mi chybí víc, takže i veškeré moje snahy přinést si přírodu domů (třeba množení pokojovek) jsou nejsilnější po návratu. Na druhou stranu si ale myslím, že je to možná tím, že mám koťky a o víkendech a o všech prázdninách a tak mi v týdnu stačí vyrazit si do Lužánek nebo na nějakou městskou procházku po brownfieldu.

2) Adaptace na přírodní podmínky. Od malička jsem chodila do skautu, ideální dovolená je pro mě puták s krosnou na zádech. Umím rozdělat oheň, udělat čaj nebo špenát z nasbíraných bylin. Domě se zahradou a zvířaty, baví mě kopat záhonky, kydat hnůj, jediné, co fakt nezvládám je dlouhá doba venku bez jídla. To jsem pak pěkně protivná a chci se co nejdříve vrátit „donit“

3) Estetický postoj k přírodě je pro mě ze všech kategorií asi nejslabší, ale furt docela silný. Ale nepatřím k vlám, co by se dokázali hodiny dívat na tvar a barvu listů. Užiju si krásný výhled, vonění květin na kytkách.. Ale více mě baví akce, procesy – sledovat mravence, vykoupat se v potoku, lehnout si do vyhřáté trávy... Taky si moc neumím přírodu esteticky ztvárňovat, nejsem moc tvořivě ladná.

4) Etický postoj – hodně silný. Jsem vegetariánka, přičí se mi představa, že pro moje pohodlí má někdo trpět. Ale furt mám problém s etickým postojem ke škůdcům. Jsem vášnivá zahrádkářka, nemusím slimáky. Ale zlepšuju se. Letos jsem slimáky prostě začala přenášet na kompost, kde by měli mít vše, co potřebují a neměli lozit na záhonky. Ale stejně, když mi nějaký škůdce něco takový ten panský pocit: „To jsou moje výpěstky, vy tu nemáte co dělat!“ A tím si omlouvám i moje zásahy proti nim.

5) Environmentální vědomí – hodně silné. Myslím, že to na začátku mého studia převažovalo i nad etickým postojem. Moje rozhodnutí stát se vegetariánkou vycházelo ze zjištění, jakou má maso na zdraví, si ale ani nedala maso z biochovu nebo od „šťastné“ srnky. Nelétám, nejezdím autem, používám jen eko prostředky, miluju kompostovací záchody... Ale stejně občas byhraje moje pohodlí a n

Příroda mi dělá radost. Ráda se na ni koukám. Jako třeba na květiny nebo klíčky, které pěstuju doma. Každé ráno když se probudím, skoro vždycky se s nimi pozdravím a nemůžu se na ně vynadávat. Jak hezky rostou, jak jsou neuvěřitelně zbarvené, živé, mají různé tvary. Fascinuje mě, že si tu takhle sedí a vlastně produkují kyslík, který potom dýchám. Baví mě přemýšlet nad tím, jak spolupracujeme. Já je zalévám, starám se o ně a ony mi dělají hezký pokoj a zároveň čistí vzduch. Pokoj mám plný květin a přírodních motivů. Třeba teď jsem si koupila tapetu na dveře, kde je bambusový les. Do přírody chodím ráda a často. Uklidňuje mě, nabíjí mě. Nepotřebuje mě, ale já potřebuju ji. Je v ní vždy takový klid a mír, slyším jak si stromy mezi sebou povídají v šumění větru. Ráda se kolem sebe rozhlížím a vstřebávám energii daného místa, ať je to rozsáhlé moře nebo zelený les na vysočině. Každé je jiné a baví mě si všimat rozdílností. Ráda v přírodě trávím čas. Někdy ale jenom prosvištím a vlastně nevnímám ani strom ani vzduch, nerozjímám se. Třeba když si tam jdu zasportovat nebo jdu na nějakou horu s přáteli, tak sice je fajn být venku, ale moc si okolí nevšímám. Pak se někdy zastavím a

Myslím si, že k přírodě má vztah úplně každý, protože se v ní nachází téměř každý den. Když jsem doma a učím se, tak se často dívám z okna na to, jak vítr hýbe se stromy, slyším jak, venku zpívají ptáci, dívám se na kytky na zahradě a na to, jak po ní běhají psi. Příroda je všude kolem nás, ať už jsme ve městě, kde jsou parky, stromy v ulicích nebo se jdeme projít do lesa a uvolnit se. Můj vztah k přírodě bych popsala tak, že příroda je pro mě něco jako oblíbená hračka. Když od někoho dostanete hračku, máte radost. Díky hračce máte lepší náladu, máte k ní vřelý vztah, představuje pro Vás pocit bezpečí a zároveň je to něco, co Vás chrání před špatnou náladou. Když jsem byla malá, chodili jsme s celou rodinou skoro každý víkend na výlety do přírody. Pamatuju si, jak jsem se těšila až půjdeme na hřiby, půjdeme sbírat borůvky, nebo se jen tak procházet, protože to byla zábava. Je to něco, na co se těšíte, když jste celý týden nemocní a zavření doma. Těšíte se až se půjdete s kamarády projít, vyvenčit psa, lehnout si do trávy, natrhat oblíbené kytky. ☐

Můj vztah k přírodě je opravdu hodně pozitivní. Přírodu přímo miluji, je to můj nejlepší kamarád. Vždycky v ní nalézám přesně to, co potřebuji. Ať už potravu, nebo radost a energii. Také inspiraci. Příroda mi dává cítit, že žiju. Také mi dodává pokoru. Uklidňuje mě v těžkých chvílích. Je pro mě pevným středobodem mého světa, oporou, o kterou se mohu vždy opřít. Bez ní bych nechtěla ani nemohla žít. Připadá mi, že je to to jediné, co na světě dává smysl. Přírodní děje a zákonitosti... Když to srovnám s tím, co vymyslí lidé, tak mám pocit, že lidský svět není opravdický. Že je to jen nějaký sen, který se zdá každému, kdo je člověkem - už od mala, až uvěříme, že je to skutečnost. Přitom se ale opravdovému světu vzdalujeme. Snažím se přírodě nevzdalovat. Zůstávat s ní v kontaktu, abych nezapomněla na čem záleží. Záleží na životě. A příroda je život. I já jsem život, jsem taky příroda. Jsme jedno.

Príroda je pre mňa domov, z ktorého pochádzam. Tento domov mám v úcte a stále naň myslím, snažím sa mať prírodu na pamäti pri všetkom, čo robím. Príroda je pre mňa krása. Je radosť na ňu hľadieť, byť v nej, vychutnávať si ju zrakom, sluchom, hmatom, čuchom, pokojne aj chuťou. Príroda má pre mňa hodnotu a nielen preto, že dáva ľuďom jedlo, pôdu, vodu a podobne, ale aj preto, že jednoducho je. Takú hodnotu mám aj ja, aj ty, alebo napríklad váš pes, alebo vtáčik. Prírodu vidím tak, že je nesmierne silná, oveľa silnejšia, ako ľudia. Napríklad existujú rôzne katastrofy, ako zemetrasenie, tsunami, jeden obyčajný vírus... Ale jej silu vidieť aj na jar, keď po zime všetko rozkvitne. Príroda je priestor, ktorý je pre nás prirodzenejší, ako mesto. Myslím si, že my, ľudia, pochádzame z prírody a patríme do nej. Mali by sme sa snažiť k nej aj vrátiť, napríklad práve tak, že na ňu budeme stále myslieť a snažiť sa ju chrániť. O to sa snažím aj ja. ☐

V přírodě se cítím bezpečně – jednou jsem cestovala s batohem po Slovensku a spala pod širákem. Ujel mi vlak, takže jsem se k Liptovskému Mikuláši dostala až tím posledním a musela celé město k vodě přejít pěšky. To, že v lese můžou být vlci a medvědi a připojila jsem se u ohniště k bandě cizích rybářů, mi nevadilo. Ale dokud jsem byla ve městě, neustále jsem se rozhlížela a bála se, abych nepotkala někoho divného. Ve dne jezdí ve městech auta, ze kterých mám respekt, ale v noci, když jsou ulice prázdné a já jsem bez doprovodu, se tam cítím hrozně nepřijemně.

V přírodě jsme taky mnohem svobodnější. Můžeme si v ní volně hrát. Samozřejmě tak, abychom nikomu a ničemu neublížili, ale tam, kde lidi něco postavili, je moc pravidel. Člověk nemůže ani odhodit klacík, kam se mu zachce, protože by tím udělal nepořádek a mohl způsobit třeba bouračku. Nebo si lehnout, kde se mu zachce – dokonce i v parku se mě pak lidi pořád ptají, jestli mi není špatně, a nenechají mi chvilku klidu, abych si užila sluníčka. Nemůžeme tam ani chodit bosa, protože by člověk mohl stoupnout na rozbité sklo a poranit se. A když najdu v lese třeba třezalku na čaj, šíšky na hru nebo borůvky na zobání, můžu si je nasbírat. To ve městě všechno někomu patří a musíme se ho nejdřív zeptat.

Zkrátka a dobře – příroda je místo, kde se člověk může nadechnout a uvolnit. Jen škoda, že do ní

Myslím si, že mám silnou potřebu kontaktu s přírodou. Přírodou se ráda obklopuju a často do ní vyrazím. Když jsem dlouho zavřená v bytě nebo ve městě, jsem neklidná, táhne mě to do přírody a vracím ke vzpomínkám, kdy jsem byla v plném kontaktu s ní jako třeba na pěší pouti nebo hodiny zahradničila.

Adaptace na přírodní podmínky bych u sebe zhodnotila jako střední. Určitě si v přírodě umím poradit více než v minulosti. Víím, jak hledat zvětvří, co dělat na horách nebo jak rozdělat oheň. Zrů zabláčení mi nevadí. Chvilí mě to baví a užívám si to, ale potom přijde chuť se vrátit do pohodlí. Myslím si, že jsem si mnohé dovednosit přežití v přírodě osvojila, ale rozhodně bych nemohla tak nebo moc dlouho. Občas jsem strašpytel a bojím se tmy nebo zvláštních zvuků a přátelé mě musí zachraňovat. Ráda baštím to, co v přírodě najdu nebo co si vypěstuju na zahrádce. Estetický postoj k přírodě bych řekla, že mám také střední. Někdy jsem naprosto fascinovaná štráfováním listů nebo šuměním lesů. Občas mám husí kůži, když slunce prosvítí skrze korunu stromů a mohu hodiny sedět a sledovat pohyby hladiny. K těmto zážitkům se zpětně často vracím a dokážu si je vybavit do detailu ve své hlavě. Jindy však jsem uzavřená ve své bublině a přírodu neřeším, si nevšímám a jdu si výkonově jenom za tím, pro co jsem přišla.

Co se týče etického vztahu k přírodě. Cítím, že na škále submise a dominance bych se označila, že jsem spíše pro podřízení přírodě. Myslím, že bychom měli být spíše v pozici pozorovatele a procesů nezasahovat, příroda si to vyřeší. A my bychom se spíš měli snažit najít způsoby, jak s tím, co už máme, pokrývat naše potřeby s co nejmenší dominancí nad přírodou. Není tu proto, abychom spolu koexistovali. Ale uvědomuju si, že kdyby to mělo ohrozit výrazně mé pohodlí a to, jestli budu mít vše, co potřebuju, asi bych nebyla tak přesvědčená o tom, co dělám. Myslím si, že mám environmentální vědomí na poměrně dobré úrovni, dělám mnoho dobrých věcí, ale zároveň mnoho věcí nedělám, nevím a nepropojuju si. Některé věci jsou mi jedno, možná i užiju si volnou chvíli v lese nebo u vody (potřeba kontaktu s přírodou). V pokoji mám několik kytek, protože mi dodávají pocit, že jsem v blízkosti k přírodě a je to něco, bez čeho bych si nedovedla proto asi upřednostňuji dovolenou v přírodě než v nějakém letovisku. Přírodu navštěvuji, protože se v ní cítím uvolněná, pomáhá mi s pročištěním myšlenek a zlepšuje mi náladu. Bez kontaktu bych nedovedu představit život. Neřekla bych, že oplývám nějakými dobrými schopnostmi adaptace na přírodní podmínky ale i tak mě pobyt v ní baví a ráda se o ní učím nové věci.

Všímám si třeba toho, jak vítr šumí ve stromech, barev na podzim ale nemůžu říct, že bych si dokázala vybavit detaily nebo se na přírodu a její energii úplně naladit (estetický postoj). Vnímám i k přírodě chovají a často mnou projede pocit naštvanosti, soucitu a bezmoci (etický postoj). Já sama se k ní snažím chovat s úctou (environmentální vědomí) a často jsem překvapená z chování některých spatřuji až nepřátelské chování nebo ve většině případů lhostejnost. Také bych řekla, že se ve svých mezích snažím chovat proenvironmentálně (samozřejmě mé chování není dokonalé i snaha se cení).

Zdá se, že dle pěti charakteristik vztahu k přírodě (Krajhanzl 2014) mám velmi silnou potřebu kontaktu s přírodou. Obklopuji se jí, jak jen to je možné, trávím v ní maximum času, a když nemohu, myslím na ni. Dále jsem celkem adaptovaná na přírodní podmínky. Často chodím na dlouhé treky, vytrvalostně běhám lesním terénem, pěstuji si na zahrádce zeleninu atd. Nejsem moc otužilá. Ale většinou se zatvrdím a zvládnu i zimní hory. Do vody v zimě bych nešla, močák je prevít. Estetický postoj k přírodě mám také pozitivní. Ráda se přírodou kochám, nechávám se inspirovat a se často opakují přírodní motivy. Z hlediska etického postoje k přírodě pociťuji velikou míru zodpovědnosti za přírodu a důsledky svého chování. Snažím se jednat eticky. Zdá se, že zaujímám postoj k přírodě. Díky studiu environmentalistiky se rozhodně rozšířilo mé environmentální vědomí a osud přírody mi dost leží na srdci.

Z hľadiska potreby kontaktu s prírodou by som povedala, že som utlmená svojím momentálnym študentským covidovým mestským životom a vynahrádzam si ho skôr snahou neusmrtiť svoje kontaktom s domácimi zvieratami a častým spomínaním na čundre a tábory a plánovaním čundrov a táborov. Ale rozhodne som ten typ človeka, čo dokáže stráviť celé dva mesiace letných prázdnin v prírode, nevie, ako to v meste vyzerá. Pociťujem veľkú potrebu vyraziť von s batohom a riešiť iba to, kde budem spať, čo budem jesť a nechať krajinu plynúť. Moja adaptácia na prírodné podmienky by mohla byť lepšia, pretože hoci sa neštítim váľania sa po zemi na lúke a viem založiť oheň, tak sa stále občas bojím nočných zvukov lesa (ale prespím v prírode, zle znášam zimu a keby si zabudnem zapalovač, tak oheň nebude. Dokážem ho ale zapáliť len s pomocou toho, čo nájdem v lese, a aj počas dažďa. Viem si vyrobiť aj primitívny luk, aj keď za to zvieratá by bol problém. Mám pomerne dobrú priestorovú orientáciu. Čo sa týka estetického postoja k prírode, rozhodne už boli väčší básnici ako ja, čo ospevovali farebnosť jesenných listov. Avšak máločo je na svete krajšie, ako výhľad do krajiny. Mój etický postoj k prírode by bol pre niektorých ľudí už asi extrémny, pretože sa neváham vzdať svojho pohodlia aj v takej nepopulárnej veci, ako je obmedzenie lietania. Nie je to pre mňa len o tom, že keď nie sú koše príliš ďaleko“. Poslednú charakteristiku, environmentálne vedomie, neváham opísať ako vysoké. Nie je to iba o postojoch a presvedčeniach, ale aj o emočnom prežívaní environmentálneho žiaľu. Okrem strávenia voľného času v prírode pociťujem aj ľútosť z ublíženia prírode, normálne fyzicky mi je z toho smutno. ☐

Můj bývalý přítel měl velkou POTŘEBU KONTAKTU S PŘÍRODOU, a když týden nikam nevyrazil, bylo s ním k nevydržení. Třebaže mám přírodu ráda, v téhle kategorii vrchní žebříčky ve srovnání s ostatními netrhám.

Stejně tak nejsem nikde vysoko ani v hodnotě ESTETICKÉHO POSTOJE K PŘÍRODĚ, když už si tu sypu popel na hlavu, protože vnímám přírodu, když se jí zrovna rozhodnu vnímat, ale nejsem schopná se jí tak snadno nechat unést svým okolím. Není to pro mě přirozený stav, ať už jsem kdekoliv. Už pár let se to ale snažím záměrně naučit. Začala jsem s tím, když jsem měla depresi, protože jsem byla schopná se z nějakého neznámého důvodu přesvědčená, že mi to pomůže. Nejdřív to šlo ztuha, ale časem se to zlepšuje. Zpětně jsem si pak i našla, že je to jedna z regulérních terapií pro lidi trpící klinickou depresí.

Na druhou stranu jsem si jistá svou vysokou ADAPTACÍ NA PŘÍRODU. Nejsem vyloženě Dundee. Třeba v bobulovinách dost plavu, ale zato dokážu rozeznat spoustu jedlých travin a bylinek! A to je super, protože jsem schopná se v přírodě snadno, ničeho se neštítím, teda pokud to není jedovaté a nekouše to, a příroda mi přijde jako oáza bezpečí i v případě potenciální blízkosti vlků a medvědů.

ENVIRONMENTÁLNÍ VĚDOMÍ a ETICKÝ POSTOJ bych, vzhledem k tomu, co studuji, měla mít dobré, že? A do jisté míry patrně mám, ale musím přiznat, že nacházím až sadistickou radost z toho, že když se někdo snaží něco udělat v přírodě, po několika marných snahách konečně rozmáznou o zeď komára, co mi celou noc bzučel do ucha. A opravdu, ale opravdu nenávidím klíšťata a nemyslím, že by se měly zcela vymýtít z existence. A když se někdo snaží něco udělat v přírodě, kolik živočichů klíšťata žere a nerada bych narušovala potravní řetězec.

Jako malá jsem vyrůstala na vesnici - měli jsme velkou zahradu a za zahranou pole a lesy. Chovali jsme slepice, měli jsme kočky i psy. Většinu času svého dětství jsem trávila venku s kamarády i sama. Dá se tedy říct, že jsem k úctě k přírodě a její kráse byla vychovávána od mala. Ale moji rodiče nejsou ochranáři životního prostředí a nikdy se o toto téma nějak více nezajímali. Proto si dokážu tvrdit, že můj vztah k přírodě je postupně vybudovaný. Vždy mě trápilo, když někdo nějakou část přírody zničil nebo když někdo ubližoval zvířatům. Netrápilo mě to ovšem natolik, abych se to snažila nějak změnit. To se ovšem změnilo, když jsem chodila na střední školu. V té době jsem přestala jíst maso, protože masný průmysl a jeho dopady mě hodně trápili. Od té doby se můj zájem o přírodu a její ochranu nadále stupňoval. V současnosti beru přírodu jako něco, čeho jsme my lidé součástí. Souhlasím také s názorem, že příroda by neměla být nadměrně využívána - věřím, že lze ale užívat její plody. Nalezení harmonie s přírodou je pro mě můj cíl. Přírodu považují za takového mého boha, protože vše co vytváří je tak nádherné a obdivuhodné.

Když přemýšlím o tom, jaký mám vztah k přírodě, tak si uvědomuji, že vlastně nevím, co si pod pojmem příroda představit. Na prvním místě se mně asi vybaví les či hory. Jít do lesa či do hor je často vnímáno jako synonymum pobytu v přírodě (také je mně jinak příjemnější se zamýšlet na pobyt v přírodě, než nad pobyt v životním prostředí :). Příroda samozřejmě může být i městský park, pole, louky atd. Ale pro mě osobně je to asi prostě místo, kde je málo zastavěných ploch, kde je dostatek tzv. zeleně a v ní prosperujících živočichů (v tomto smyslu mám trochu problematický vztah například k vysokým horám či pouštím, kde je už jen kámen či písek...) a kde je také klid a je to místo, kde je možné zažívat od určité míry i samotu (v tomto smyslu začínají být v poslední době trochu problematické české hory). Vzhledem k tomu, že téměř celý svůj život bydlím u lesa, tak si uvědomuji, jak je pro mě příroda důležitá. Ačkoliv by pro mě bylo z mnoha důvodů praktičtější bydlet ve městě, tak si uvědomuji, že by to bylo pro mě psychicky velmi náročné. Někdy si dokonce říkám, o kolik by naše civilizace byla lepší, kdyby lidé žili či trávili v přírodě více času. Vystresovaní lidé žijící v hlučných městech jistě dělají jiná životní rozhodnutí. Člověk, který stráví týdny o samotě v lese, je jistě skromnější a po návratu z lesa nepovedou jeho první kroky do autosalonu pro nákup nového vozu (to

Příroda a životní prostředí je pro mě to, co nás obklopuje - to, co je téměř všude, kde se podíváme. I na hodně nepřirozených místech (silnice, velkoměsta, stavby apod.) se vždy najde nějaký živý organismus, rostlina, zvíře. Příroda a životní prostředí je pro mě základ života a proto k nim mám velmi kladný vztah, snažím se k přírodě a životnímu prostředí chovat s co největší úctou a respektem. Vážím si toho, co pro mě příroda dělá, co nám, lidem, poskytuje. K přírodě a k životnímu prostředí mám také velice obdivuhodný vztah. Občas je pro mě její fungování sice nepochopitelné, ale o to víc obdivuhodné - nejjednodušeji bych ji popsala asi jako kouzelnou. Člověk se ani nenaděje a najednou jsou květy krásně rozkvětlé, ovoce volně visí na stromech a my můžeme z těchto zdrojů čerpat. Příroda je kouzelný základ našich životů a životů všech organismů. Proto mám také k přírodě automaticky i obranný vztah - nemám ráda, když přírodě a životnímu prostředí někdo škodí, zneužívá ho a snažím se to co nejvíc nedělat a naopak přírodu a životní prostředí chránit.

Příroda je pro mě důležitá, beru ji jako spojence. Bez přírody bychom my lidé nemohli žít, díky ní máme potravu, pitnou vodu nebo jezdíme na výlety. Přírodu chci chránit, protože v ní žijí zvířátka, která mám moc ráda. Proto taky zvířátka nejím. Zvířata jsou našimi němými bratry a sestrami a není správně se nad ně povyšovat a ubližovat jim nebo je jíst. Dávám si pozor i na to co jím obecně – některé ovoce nebo další plodiny se pěstují velmi daleko od nás a to není dobré pro planetu. Taky si nenakupuji nové věci ani oblečení. Myslím, že mám všeho oblečení dostatek a když potřebuji něco nového, tak si to dobře promyslím a pak to koupím už od někoho, kdo věc nosil. To je taky moc dobře pro planetu. Baví mě podnikat výlety v přírodě, lesy, stromy, kytičky, keře a společnost zvířátek mi dělá moc dobře. Když musím jet někam hodně daleko na výlet, tak nelítám letadlem, jen pokud to fakt moc potřebuji, je to sice rychlé, ale taky to není dobře pro planetu ani pro zvířátka. Snažím se k přírodě a zvířátkům chovat hezky a tak jak chci, aby se oni chovali i ke mně.

Silný, a zároveň uchopitelný. Nemusím tomu vztahu rozumět, nic na něm vysvětlovat a chápat. Tak jako velice často nerozumím sobě a vztahům s lidmi, tak s přírodou je to jiné. Je to bezrozměrně úlevný pocit cítit tu jasnost a zřetelnost. Jednoznačnost, co cítím z přírody je pro mě odpočinek, oslava podstaty života. Často až příliš komplikovaně nahlížím na sebe i život ostatních, snažím se jít do hloubky, a tady prostě vím. Tohle mě nikdy nepřestane fascinovat – jednoduchost a hloubka ekosystémů, fungování divočiny, jak se všechno děje z nějakého jádra a důvodu. Navíc, tím, že jsem spíše introvertně založená osoba, tak je tu další vazba na přírodu – vděk za ticho a bytí mým přítelem. Příroda je pro mě bezmezným dodavatelem energie a příjemných pocitů, zesíleného vnímání, relaxace. Je pro mě zdrojem nových a obohacujících myšlenek, zásobárna klidu, podpory a útěchy. Možná bych to částečně přirovnala k opravdovému a upřímnému citu lásky, takový ten, kdy víte...

Potřeba kontaktu s přírodou - pociťuji, že mám vysokou potřebu kontaktu s přírodou - doma mám všude květiny, ráda chodím na procházky do přírody, nejraději trávím čas venku. Je ovšem nutné raději trávím čas venku když je hezky než když je zima, prší nebo i sněží. V zimě celkově mám tedy potřebu kontaktu s přírodou menší a dávám přednost teplu domova. Adaptace na přírodní podmínky - tato charakteristika je pro mě asi těžší. Spaní venku mi nedělá problém, pokud jde ovšem o zvládání zimy tak to je pro mě mnohem horší. Zároveň si nejsem zvládla rozdělat oheň bez zapalovače nebo sirek. Rozhodně mi ale nedělá problém jít na procházku terénem bez cest nebo se jít projít i za ne úplně hezkého počasí. Estetický postoj k přírodě - osobně pociťuji silné estetické zalíbení k přírodě. Příroda je pro mě fascinující a ráda se vydávám ji pozorovat. K tomu navíc mě baví poznávat jak příroda funguje. pokojovými květinami toto asi zřejmě navíc dokazuje - jsem třeba nesmírně ráda když mi vyroste nový list nebo když se mi povede rozmnožit nějaká květina pomocí řízku. Etický postoj k přírodě - osobně jsem hodně pro ochranu přírody a dá se říct že můj vztah k přírodě je zřejmě nejvíce romanticko-spirituální. Příroda pro mě totiž znamená to, čeho jsme všichni již i v předchozím dotazníku zmiňovala, příroda je pro mě důležitá i jako spirituální část mého života. Environmentální vědomí - toto mám asi překvapivě také silné - ohrožení životního prostředí vnímám jako ohrožení života jako takového. Každý den se snažím žít co nejhleduplněji. Bohužel i při zažívám environmentální žal.

Osobně se mi zdá v textu velmi dobře popsany rozdíl mezi životním prostředím (ve vztahu k lidem) a přírodou. Pojem životní prostředí nabývá významu spíše ve vztahu k civilizaci, která natolik (přírodu), že potřebuje vzdělání k tomu, aby lidé věděli, čemu se pokud možno vyhnout, abychom vůbec přežili. V tomto smyslu domorodec v pralese jistě nebude mít silné environmentální vědomí, vlastně nepotřebuje (neznečišťuje své okolí natolik, aby to ohrozilo jeho existenci).

První tři typy vědomí se podle mého názoru do jisté míry překrývají. Osobně jsem v přírodě (lese) trávil od dětství dost času, takže jsem si asi vybudoval určitou adaptaci, zároveň s časem strážím rostlo i její estetické ocenění a potřeba trávit v přírodě čas. To s sebou přineslo určité aspekty etického vědomí (ve formě negativního vnímání kácení, rozšiřování zastavěných ploch apod.). První podvědomě dotáhl svůj vztah k přírodě k dokonalosti, přihlásil jsem se na obor environmentální studia, kde mě vzdělání vede k silnému environmentálnímu vědomí, čímž jsem dosáhl všech 5F a doplňují další aspekty etického vědomí, jako je například problematika konzumace masa.

Zdá se mi, že rozlišování na zmíněných pět aspektů dává velký smysl především u lidí, kteří mají k „přírodě“ spíše trochu slabší nebo průměrný vztah. Pak se totiž mezi těmito lidmi projeví rozdíly v chuti chtít les namalovat či vyfotit, někdo trávit čas na chalupě v klidu, někdo bude mít přírodu jako tělocvičnu a někdo bude postovat na instagram husté fotky svého přežívání v divočině. Stejně tak se budou dávat na odiv své veganství a lidé s potřebou se společensky angažovat a prosazovat budou zdůrazňovat potřebu společenských změn a environmentálního vědomí. Ani v jedné této formě to není opravdu hluboký vztah k přírodě, ale spíše určitý vztah zástupný. Řekl bych, že člověk s opravdu silným vztahem k přírodě nakonec bude mít i výraznou potřebu pobytu, adaptaci, estetický vztah k přírodě a aspekty etického vztahu. Jiné aspekty etického vztahu a environmentálního vědomí se u těchto lidí se silným vztahem k P. vyvinou pouze, pokud žijí v moderním spíše městském světě (kam už

1. Potřebu kontaktu s přírodou mám dle mého názoru střední - čas strávený v přírodě vyhledávám, když se ovšem jedná o kratší dobu, kdy například z časových důvodů v přírodě být nemohu, ale rád bych si v ní fantazii do představ, kdy jsem nebo kdy budu v přírodě.
2. Adaptaci na přírodní podmínky mám také střední. V přírodním terénu se po různých zkušenostech pohybovat umím, orientuju se a jsem schopna se o sebe postarat. Mám ovšem například v zimě trochu ohledně toho, co můžu a nemůžu sníst. A v některých chvílích (i když jich je minimum) pociťuju v přírodě nepohodlí (například spaní pod širákem).
3. Estetické stránky přírody jsem podle mě schopna ocenit, krásy přírody mne fascinují a přírodu jako takovou obdivuju. Jen nejsem schopna jít natolik do hloubky, aby ve mne například pohled na přírodu vyvolal emoce.
4. Z hlediska etického postoje bych se identifikovala vztahem partnerským až romanticko-spirituálním.
5. Environmentální vědomí mám dle mého názoru na úrovni vysoké, což s velkou pravděpodobností souvisí s tím, jakému studijnímu oboru se věnuji. Souvislostí v kontextu dopadů na přírodu a životní prostředí jsem si vědoma a život se snažím přizpůsobovat a měnit tak, aby byl můj dopad na tyto oblasti co nejmenší.

Co se týče mého vztahu přírodě začnu od prvního – potřeba kontaktu s přírodou. Tu rozhodně mám, když delší dobu jsem zavřená jen doma nebo jsem v uzavřeném prostoru ve společnosti s lidmi, vyštáveně a potřebuji si jít od všeho toho ruchu odpočnout. Poslední dobou se více zajímám o čarodějnictví a šamanismus a spousta těchto rituálů se právě dělá v lese. Cítím, že od té doby mám něco vzrostla.

Adaptace na přírodní podmínky – ačkoliv je mi v přírodě dobře, moje adaptace není až tak vysoká. Doma máme velmi teplo a je pak pro mě náročné, když musím celý den strávit v zimě a spát venku, ale že se má adaptace rozhodně vylepšila a neštítím se, když po mně leze nějaký hmyz nebo když mi nějaké jídlo spadne na zem ho potom sníst. Je to schopnost, kterou bych nadále chtěla rozvíjet, protože věřím, že člověk je pak celkově odolnější a i jeho imunita mu mnohem lépe pracuje.

Estetický postoj k přírodě – Již od puberty jsem měla ráda Moneta a zůstalo mi to do teď. Všimám si detailů, např.když jdu lesem jako jediná si všimnu, že na úplně špičce stromu třeba dvacet let starý datel, slyším zvuky zvířat, vnímám šum lesa a také můj vkus na to co je to „hezky les“ se poněkud vytříbil. Nejvíce omámená jsem byla, když jsem šla jednou pralesem směrem k jedné z nejkrásnějších pláží na Tenerife – v jednu chvíli byla mlha, duha a slunce a do toho jsem viděla vrcholky hor porostlé zelení. V takových chvílích si říkám, že mě příroda „miluje svojí krásou“ (ve smyslu soulože).

Etický postoj k přírodě – Etika je pro mě jedna z největších hodnot, kterými se snažím řídit a důvod, proč jsem přešla na veganství a i nadále se snažím planetě a lidem škodit co nejméně. Nejvíce mě motivuje k tomu, aby se od přírody učil. Nepřijde mi správně rozhodovat o něčím budoucím životě nebo způsobu jakým bude usmrcen. Nepřijde mi správně obhajovat svoje tužby, požadavky a zájmy, když tím způsobím něčí smrt nebo utrpení. Moje požítky nejsou důležitější než něčí utrpení přece.

V předchozí sebereflexi jsem vyjádřila svůj vztah k přírodě spíše niterně (potřeba kontaktu s přírodou prolínající se estetickým a etickým vhladem), jako přítel přítelovi. Co se týče obsáhlejší a konkrétnější charakteristiky, tak jsem klasický představitel osoby, co potřebuje vyšší kontakt s přírodou – být v ní, obkloповat se s ní, žít v souladu s ní. Naopak mě odpuzují technologie, nemám absolutně rád umělý výtvarum, byť si uvědomuji jejich nezbytnost a význam pro svět. Pokud nejsem v přírodě delší dobu, podléhám občas neklidným myšlenkám o změně své práce a životního osudu, do kterých mě v mezičase chlácholím pěknými fotografiemi z přírody, přírodními materiály, knihami o přírodě, a tak setrvávám, a čekám, kolik dalších hodin u počítače ještě vydržím. U adaptace na přírodní podmínky jsem si všimla, že je to jednoznačně charakteristika, která se mi v průběhu let změnila; a stejně tak se mohou měnit i všechny ostatní – dle výchovy, sociálních skupin, situací, zkušeností, hrozeb a požadavků, což je dobré vědět, dává to naději – když to reflektuji sama i na sobě. Nicméně, zjistila jsem, že mě naplňuje a dává životní smysl si posouvat hranice. Baví mě se vystavovat neočekávaným situacím, například v tropickém pralese jako původní etnické skupiny od obstarávání si jídla ku spánku – vody – životních podmínek jako takových. Baví mě nebyť vegetariánkou v situacích, kdy vegetariánkou být nemohu, „přežít“, když se o něj postarat mám. Baví mě sledovat u sebe změny v organizovanosti a puntičkářství, a to, jak jsem schopná se v přírodě podvolit, nechat za sebou své vlastnosti a učít se t od přírody učít mám. Baví mě, jak jsem v přírodě samostatnější, silnější fyzicky i psychicky, a že se díky ní stavím do situací, rozšiřuji si obzory, ke kterým bych se jinak za normálních okolností nedokázala dostat. Čili, hladinu adaptace na přírodní podmínky bych se nebála tvrdit, že mám již poměrně vysokou, a že jsem otevřená ji stále navyšovat – neboť je to něco, co mě skutečně dělá šťastnou. Jen tu bych chtěla dodat, že mít ráda až nyní, a spaní ve sněhu, grr. Estetický pohled mám spíše středně vyvinutý, nenahlížím na přírodu tak romanticky, spíše jako na něco základního a nutného. Trošku více se mi daří i

Přírodu mám ráda. Ráda chodím na procházky do přírody a kochám se okolím. Je jedno v jakém ročním období, v každém má příroda své kouzlo. V současné době mám nejradši výlety do hor, kde jsou stromy krásně zasněžené. Užívám si čerstvý vzduch a pokud možno tak i klid. Do přírody se chodím odreagovat od běžného života, kde mám spoustu starostí a povinností. Co se týká životního prostředí, snažím se, aby byl můj dopad na životní prostředí co nejméně negativní. Uvědomuji si ale, že spoustu věcí a činností, které dělám nejsou úplně šetrné k životnímu prostředí. Jednou z těch činností je právě cestování. Cestování miluji hlavně kvůli poznávání a objevování krás přírody. K radosti a lepší náladě mi však postačí vyjít na procházku po blízkém okolí či sbírat houby v lese. Přírodu chráním, protože se mi líbí a vím, že je důležitá. Můj vztah k přírodě je také přátelský, ráda jezdím pod stan či pod širák. Do přírody také směřuji své výlety na kole. Z přírody mám respekt a chovám se k ní s úctou. Vážím si ji.

S rodiči žijeme na vesnici, což je oproti Brnu skvělé, jelikož vyjdu pár kroků a jsem v lese. Pro mě je to výhoda, jelikož cítím sama na sobě, jak přírodu potřebuji a jaká je to svoboda, když jsem za pár metrů v přírodě. I když v Brně les nemáme hned za bytem, tak či tak, si ho vyhledám a jdu se projít nebo si zaběhat. Chodím ráda na procházky, protože si většinou vyčistím hlavu a doplním energii, zároveň jezdím ráda s kamarády do hor, kde zažívám dobrodružství. Když jsme byli naposled na více dnů měli jsme jen batohy a 3 dny byli v horách – v takových chvílích se cítím nesmírně šťastně a děkuji, že můžeme. Navštěvuji ji ráda, jelikož někdy dlouho nevěřičně koukám, co dokáže – například, když je zrovna inverze a vy vystoupáte nahoru a vidíte tu nádheru nebo když prší a u toho svítí slunce. Všechno mi v ní přijde kouzelné a tím víc mě mrzí, když najdu na zemi se válet nějaký obal od jídla, flašku – vždy si jen kladu otázku proč to ti lidé dělají a doufám, že jim to snad omylem vypadlo z kapsy.

Příroda je domov. Bez ní bychom tady nebyli, a kdybychom se tady už náhodou odněkud objevili – nebyli bychom schopní bez ní přežít. I my jsme příroda, často na to zapomínáme. Když se zamyslím nad tím, jak tento vztah reflektovat, vybavují se mi spíše pocity v oblasti hrudníku a břicha, než slova. Cítím hřejivý pocit určitého bezpečí, něhu, radost... pokud záměrně vytěsním strach a zlobu a bolest z jejího ničení. Můžeme se od ní dost učit, jejím pozorováním pomalu pronikat do tajů světa. Myslím, se ten vztah i s dospíváním dost mění. Pamatuju si, když jsem byla menší, tak jsem moc nechápala tu domnělou krutost, která v přírodě je. Nedávno fena štěkala zavřená na verandě, tak jsem se šla podívat, co se děje a viděla jsem jestřába, který se snažil vyklovat vnitřnosti naší slepici. Samozřejmě, že jsem ho zahrnala a šla se podívat, jestli je slepice zraněná. Ale necítila jsem žádný pocit nepohody, nebo zloby. Příroda je pro mne moudrá rovnováha – není ani zlá, ani hodná. Škoda, že mi lidé ji tak narušujeme. Jak řekl můj dědeček... i ten pták potřebuje žrát. Už asi i to sousloví... životní prostředí... v sobě skrývá určité odcizení a vydělení se z přírodního řádu. I když to sousloví umí být dost užitečné k

Můj vztah k přírodě a životnímu prostředí je velmi pozitivní. Mám k přírodě neuvěřitelný respekt a naprosto ji obdivuji. To se vztahuje i na zvířata – mám pocit, že jsem největší milovník zvířat na světě. Rozhodně se však nedá říct, že by se mi líbila pouze z estetického hlediska, má pro mě mnohem hlubší význam sama o sobě. Když jsem v přírodě, tak se vždy cítím velmi uvolněně, šťastně, bezstarostně a že jsem její součástí – mám pocit, že někam patřím. Také jsem si vědoma veškerých zdravotních benefitů chození do přírody a o to radši ji navštěvuji. Ráda chodím do přírody hlavně běhat, je tam spousta podnětů, kterých si můžu všimnout, takže se nezačnu tak rychle nudit jako kdybych běhala někde v hale nebo na okruhu. Příroda má pro mě neskutečnou cenu a vím, jak je pro nás jako lidstvo důležitá a nepostradatelná. Mám tedy tendenci ji chránit a pečovat o ni. To se vztahuje samozřejmě i na zvířata, která vnímám ještě zranitelněji než přírodu samotnou a mám tedy s nimi ještě větší soucit.

Příroda je láska. Rada pozorujem jej chod a prizerám sa celému kolobehu. Dodáva mi radosť, energiu, ale aj pokoj. Ešte stále sa úprimne dokážem nadchnúť všetkými jej „kliše“ prejavmi, ako aj zafarbenou oblohou pri západe alebo východe slnka či padajúcim snehom. A morské vlny by som mohla uchvátené sledovať nonstop. Cítim voči nej nesmiernu pokoru a vďaku. Často v nej trávim voľný čas a pokiaľ mám možnosť voľby, tak ju uprednostňujem oproti iným dostupným aktivitám. Rada chodím aj na viacdňové výšľapy po horách – vtedy sa cítim byť jej súčasťou a skvele si aj vyčistím myseľ. Takže v kombinácii so spomínaným východom slnka, paráda! Veľmi rada by som si aj v budúcnosti vyskúšala na pár rokov život niekde obklopená a v súznení s nádhernou prírodou a vzdialená od ruchu civilizácie :)

S rastúcim vekom aj mojim osobným uvedomením si prírody aj okolitého prostredia vážim stále viac a snažím sa ju/ho aj patrične chrániť. Preto premýšľam o tom, čo robím a učím sa byť prospešnejšou a aspoň minimalizovať môj dopad, pretože už aj tak toho má príroda dohromady moc s čím sa musí vyrovnávať..

Vyšší potreba kontaktu s prírodou, strední adaptace na prírodné podmienky, vyšší estetické vnímanie prírody, vyšší etický postoj k prírode a strední environmentálna vedomosť.

Mám vyššiu potrebu kontaktu s prírodou, často chodím do prírody, na prochádzky a celkovo ma príroda uklidňuje a naplňuje dobrou náladou. Adaptaci na prírodné podmienky mám strednú, neboť som prírodou, vybrať si miesto na spanie, nevádi mi spanie pod širákem či v stane. Estetické vnímanie prírody považujem za vyššie, neboť si prírodu ráda prehlížam a pozorujem veškeré jej detaily. Ráda zko nedokonalé prírody. Etický postoj k prírode mám vyšší, rešpektujem ju, považujem ju za dôležitú a chránim ju, avšak environmentálna vedomosť mám strednú, neboť viem, že v niektorých ohľadoch by bolo inak. Napríklad čo sa týča jazdenia autom na výlet, či dokonca letieť niekam objavovať krásy prírody. Prírodu a životné prostredie sa však snažím chrániť a aktivity, ktoré poškodzujú životné prostredie minimalizovať.

Jsem ta, která kontakt s přírodou potřebuje, ta, která se vždy těší, jak z Brna odjede domů na vesnici a může vyrazit na jednodenní výlet do hor nebo také na procházku. Určitě nemám vysokou přírodní podmínky, jelikož bych asi ve spoustě situacích znervózněla a nebyla bych to já, která by věděla, jak danou situaci vyřešit. Zároveň si ale užívám delší pobyt v přírodě, kdy máme jen b k přespaní a chodíme po horách, to mě činí šťastnou a takové typy výletu vyhledávám stále víc. Přemýšlím, že jsem nikdy nepřespala sama v lese, popravdě bych měla strach, tím pádem bych adaptační úroveň je nižší. Řekla bych také, že mám nízkou úroveň estetického postoje k přírodě, jelikož jsem si vědoma, že jsou kolem mě lidé, kteří si dokážou vybavit více přírodních detailů stranu cítím, jak mě příroda dobývá a jak má velmi silnou energii, která ve mně probouzí rozdílné emoce. Příroda a chování k ní mi není lhostejné a místy cítím smutek, tudíž bych napsala, že m environmentální vedomí je střední. Dělán vše proto, abych k přírodě byla velmi ohleduplná a zanechávala za sebou co nejmenší environmentální stopu, současně se cítím trochu jako pokrytec navštěvuji ráda zahraničí.

1) potreba kontaktu s prírodou – rekla bych, že spíše vyšší. I když se to letos, kdy jsem celý podzim strávila s berlema, trochu proměnilo. Ale obecně pobyt v přírodě vyhledávám, vzhledem k tomu hodně žiou fenu, tak i když zrovna bydlíme v Brně, tak trávíme každý den alespon dvě hodiny venku. Na větší procházky do lesů a podobně chodíme minimálně obden. Na druhou stranu nemu cítila nějak šíleně moc frustrovaně, když jsem skrz zranění venku moc nepobývala. A třeba dneska je u nás celý den mlha a deštivo a taky mě to tam vlastně moc neláká a radši doháním resty

2) adaptace na přírodní podmínky – Tak ty bych označila asi jako střední. Pohybovat se terénem mi problém nedělá, vyznám se poměrně dost v rostlinstvu a jsem si hodně jistá v tom, které ro jedlé/nejedlé, jedovaté/léčivé. Ohen si rozdělám, pár dní tam taky bez problémů dokážu pobýt, nějaký to bouřky, krupobití, silný vítr a setkání se zvířaty jsem taky zažila. Na druhou stranu jsem zimě a ani jsem nezažila horskou turistiku v zimě. Bojím se pavouků – prostě si nemůžu pomoci. Celkově ted v zimě už bych tak sebejistá sama několik dnů v přírodě nebyla.

3) estetický postoj k přírodě – ten si myslím, že mám spíš nízký. Celkově mi estetika moc neříká. Na druhou stranu mě dokáže dojmout a baví mě pozorovat různé rostliny, bytůstky a počasí z míry na to budu nahlížet. Je sběr hub a léčivých rostlin z etického postoje dominancí? Nebo je to v pořádku, pokud si vezmu jen to, co opravdu potřebuji? A co potom zahradničení, ořez stromů ví? ☐

5) environmentální vedomí – to bych rekla, že je také spíše vyšší. I když se samozřejmě mám stále v čem zlepšovat a někdy vědomě vytěsnuju problémy životního prostředí a přírody.

Mou potrebu kontaktu s přírodou bych ohodnotila jako spíše vyšší. Když jsem byla menší tak jsem paradoxně do přírody nerada chodila, protože to bylo nejčastěji „z donucení“. V posledních letech uplynulém roce se však má touha po kontaktu s přírodou neuvěřitelně zmnohonásobila a nyní do přírody ráda chodím velmi často (když tedy není velká zima nebo neprší). Také mám doma plno materiálů, které mi dělají domov příjemnější.

Jsem však poměrně málo adaptována na přírodní podmínky – do deště a zimy se mi moc nechce a přes noc bych to v přírodě také nezvládla. Do skautů jsem nechodila a za celý život jsem byla opravdu párkrát. Snažím se ale v posledních letech čelit novým výzvám, a to se týká i adaptace na přírodní podmínky.

Příroda mě naprosto pohlcuje a jsem vůči ní velmi vnímavá – rekla bych, že můj estetický postoj k přírodě je tedy vysoký. Jako vystudovaná bioložka si často všímám nejrůznějších přírodních zajímavostí a o to víc mě příroda přitahuje.

Svůj etický postoj k přírodě a životnímu prostředí bych také ohodnotila jako vysoký. Mám k mimolidskému světu obrovský respekt a soucit a věřím, že vše má svou hodnotu samo o sobě.

Tyto mé postoje se odrážejí ve vysokém environmentálním vedomí – třídím co se dá, nejedím autem, snažím se šetřit energiemi a vodou, nejím maso, angažuju se v ochraně přírody, snažím se v domácnosti co nejméně škodlivin (jak v kosmetice, tak i v čistících prostředcích) apod. Jsem si vědoma environmentálních problémů, které vnímám často velmi emocionálně.

Ťažko sa mi to priznáva, ale myslím, že na mňa do určitej miery sedí príklad z knihy: „turista, ktorý cestuje za divokou prírodou na druhý koniec sveta“. Rada by som videla celý svet a dostala ktoré nie sú inou dopravnou alternatívou dostupné. Doteraz som letela lietadlom „len“ dvakrát v živote a nechcem sa tejto možnosti dobrovoľne zrieknuť napriek tomu, že viem o negatívnych dôsledkoch pádom by som moju potrebu kontaktu s prírodou charakterizovala ako vysokú a moje environmentálne vedomie si dovoľm aj tak vyhodnotiť ako stredné.

Adaptáciu na prírodné podmienky by som vyhodnotila ako strednú, pretože nemám z pobytu v prírode strach ani nepríjemné pocity, práveže naopak. Nevadí mi prenocovať pod holým nebom či ale keby moje prežitie stálo iba na jedení plodov / húb, tak neviem či by som obstála (poznám totiž iba určité druhy..málo druhov).

Môj estetický postoj k prírode by som zhodnotila ako nižší, pretože si myslím, že som všímavá k okolitej prírode a dokážem vnímať množstvo detailov, ktoré si dokážem aj spätne vybaviť, ale environmentálnu senzitivitu nedosahujem vždy (aj keď elektrizovanie na zátylku už som zažila viackrát).

Etický postoj k prírode vychádza z partnerského postoja.

Životní prostředí je pro mě vše, co mě obklopuje a díky čemu můžu existovat. Proto se snažím k němu mít respekt a úctu, pečovat o něj a co nejméně ho ovlivňovat a měnit. V dětství jsem si k životnímu prostředí vybudovala silně pozitivní vztah díky času, který jsem v něm trávila a příjemným zážitkům, které si s ním spojuji a také díky rodičům, kteří mi v tomto vztahu byli vzorem. Cítím za své chování vůči životnímu prostředí osobní zodpovědnost, snažím se přemýšlet nad vlivem a dopady, které na něj moje chování má. Víc než racionální je ale tento vztah určitě emocionální, cítím k životnímu prostředí silnou náklonnost podobnou lásce a soucitu. Také bych řekla, že jsem na tomto prostředí závislá, což mě ale nevede k chuti ho chránit, ale spíše do něj nezasahovat a uchovávat jej. Nemám pocit, že jsem v roli pastýře ani správce. Vlastně je pro mě velmi těžké tento vztah definovat. Myslím si, že tento vztah vznikl někdy kolem mého osmého roku, kdy jsem se poprvé dozvěděla o tom, že je možné žp znečistit a nebo dokonce úplně zničit. Dodnes si pamatuji, jak hluboce mě to zasáhlo (dokonce si myslím, že i rozplakalo).

Gianmaria je dítě, kterému bylo osm, když jsem ho hlídala. Jeho táta mu jednou vysvětlil, že si všechny ty informace, které dostává ve škole, může představit jako papíry nebo objekty, které si odloží do různých barevných šuplíků. Abych mu vysvětlila, jaký mám já vztah k přírodě, tak bych mu řekla, že je to obrovská zásobárna různobarevných šuplíků s dalšími šuplíčky vevnitř, krouží se jako římské zelí a vzkvétají v mé hlavě pokaždé, když si chci odpočinout nebo když mi něco připomíná přírodu. Řekla bych mu pak, že je to zdroj energií, krásy, klidu, ale také děsu, nepohody a smutku. Také bych mu řekla, že se s ní snažím spolu fungovat a respektovat její tvory, pochopit je a pečovat o ně, ale že si jsem zároveň vědomá toho, jaké je mé místo v ní a jaké mám potřeby v rámci systému. O ni se starám svou zvědavostí a i svými rukama, např. tím, že posbírám odpad, kde je třeba, nebo posadím stromček. Snažím se vnímat to, co v životě lidí narušuje harmonii mezi tvory a naučit se občas od nich.

Fotí, ptá se, lidem zpívá, snad toho patosu nepřibývá. ☐

Příroda a životní prostředí jsou pro mě příklady věcí, které nás přesahují a které naše životy umožňují vidět s odstupem a v širší perspektivě. Příroda je pro mě zdroj klidu a odpočinku, možností odpoutat se z každodenního shonu a uvědomit si, že naše problémy nejsou středobodem vesmíru. Díky ní můžeme názorně a hmatatelně vidět, že svět se točí i bez našeho přičinění, že jsme součástí širšího systému, který je často (díkybohu) mimo naši lidskou kontrolu.

Druhá rovina vztahu k přírodě a životnímu prostředí kterou bych chtěla zmínit je rovina duchovní. Díky křesťanské víře vnímám přírodu jako Boží dílo, jako Stvoření, které nám bylo dáno k užítku, ale které máme zároveň povinnost ochraňovat. Příroda je tak pro mě Božím obrazem, svědčící o Jeho kreativitě a kráse. Proto i pobyt v přírodě pro mě má ve většině případů silnou spirituální rovínu a právě ta je jedním z nejčastějších důvodů proč se sama do přírody vydávám – nejčastěji v roli turisty/pěšího chodce na nějakém treku nebo přechodu hor.

Přírodu miluji. Ráda se procházím rozkvetlými loukami, poslouchám a pozoruji cvrlikání ptáků, chodím bosky po měkkém mechu a když jsem sama v lese, objímám často okolní stromy a povídám jim něco hezkého. Zkoušeli jste někdy zpívat stromům pro radost? Já ano a je to krásný prožitek. ☐ Na přírodě mi velmi záleží, a tak se i ve svém běžném každodenním životě snažím chovat co nejlépe tak, aby jí mé chování a činnost co nejméně ubližovala. Trápí mě, když vidím přírodu strádat, zapojují se tak do různých akcí, které pomáhají stav životního prostředí zlepšovat a vytvářet tak lidem, rostlinám a zvířatům kvalitnější, zdravější domov. Když ale mluvím o tom strádáním, musím se přiznat, že velmi ráda pěstuji květiny ve svém bytě, ale nejsem zatím ještě úplně nejlepší zahradnice, a tak mé rostliny občas strádají.. snažím se ale z chyb poučit a starat se o ně co nejlépe. Nejvíc pyšná jsem na svůj fíkus, který jsem loňskou zimu zachránila před smrtí, když mu opadaly téměř všechny listy – teď už vypadá opět krásně zdravě zeleně. To mě naplňuje štěstím a radostí, stejně jako to, když každý rok můžu strávit v létě čtrnáct dní jen v přírodě na letním táboře. Spát pod hvězdami, koukat do ohně, být

Můj vztah k přírodě je především velmi silný a roste s množstvím informací, které se o přírodě nejen v rámci svého studia dozvídám. Moc ráda v přírodě trávím svůj volný čas, jen tam totiž dokážu zcela otevřít své oči a své srdce, vnímat tu krásu, ticho, barvy, život, a zároveň i všechno, co tyto zázraky narušuje. Díky přírodě dokážu být také blíž sama sobě, svým pocitům, právě zde si promýšlím události posledních dní a vymýšlím, jak mohu být přírodě a světu užitečná. Příroda ve mně probouzí lásku a porozumění k ní i k ostatním lidem, díky ní mám pocit, že můžu být lepší člověk. Na oplátku jí pomáhám, když to jde, vzdělávám lidi, ukazuji jim kouzlo přírody, její drsnost a krásu a zároveň to, že bez ní nemůžeme žít a že by naším cílem mělo být ji co nejméně narušit, nechat ji žít svým vlastním životem, chránit ji, brát ji jako sobě rovnou, být s ní kamarádi.

Dalo by se říci, že s přírodou mám vztah jako maminka s dítětem - jsou na sebe napojení, učí se od sebe navzájem, dávají si dostatek svobody a lásky a jejich vztah nikdy nevyprchá. Jsem dítě matky přírody a chci se o ni postarat, až nebude moct - ne proto, že jí to dlužím, ale protože jí mám ráda.

Po přečtení kapitoly ze zadané knihy mi připadá, že u sebe vnímám všech pět chrakteristik vztahu k přírodě a životnímu prostředí. Je ale pravda, že některé silněji. Co se týče potřeby kontaktu jistou lákavost životního prostředí. Jinak je tato charakteristika spíše slabá, rozhodně nejsem typ, co by se obklopoval přírodní tematikou. Silně se u mě projevuje adaptace na přírodu, baví mě přírodních podmínkách, naopak ty příliš pohodlné mě neuspokojují. Přírodu ale také ráda jen v tichosti pozoruji a nechávám se jí inspirovat v umělecké tvorbě, má pro mě tedy i estetickou hodnotu. Mě výrazný díky vzdělání a vlivu rodičů a neformálních autorit, nedokázala bych se ale na základě škál přiřadit k žádnému ze zmíněných vztahů, spíše mi přijde, že na sobě vnímám od každého mám i s environmentálním vědomím, které jsem si podle mě osvojila až v posledních několika letech, během hlubšího studia environmentalistiky a propojování svých volnočasových aktivit s tím. Kapitola mi trochu pomohla se ve svém vztahu k přírodě zorientovat, jsem ale zvědavá na reflexe ostatních, protože trochu očekávám, že i u ostatních bude zastoupených všech pět charakteristik, což je v rozporu s textem, podle kterého je taková situace spíše ojedinělá.

Můj vztah k přírodě a životnímu prostředí začíná máti, domovem, kulturou, a tedy respektive vztahem k rostlinám, k horám, k jídlu. Vyvíjí se otcem, cizinou, politikou, a tedy pohybem, jazyky, a Promíchá se to pískem rozmanitosti a příchodem nových vln. Svým způsobem expanduje, od dětské touhy se stát veterinářkou přes dlouholeté pubertální vegetariánství k environmentálním studiím dospělosti. Šílí v etice k přírodě a vesmíru.

Je lehce adaptovaný, přiměřeně žádoucí, silně etický, estetický a environmentální. Jak systémovou, tak i vnitřní změnu hledá. Vnímá, zkoumá, experimentuje, střídá. Přizpůsobuje se, snaží se být lokální, globální, přizemněný.

Je poměrně normativní a napjatý, environmentálně znepokojený; velice naivní, co se týče rukou v půdě, a také prstů do zásuvky.

Techniky a tvrdé vědy zbožňuje, do smyslů se ponořuje.

Fotí, ptá se, lidem zpívá, snad toho patosu nepřibývá. ☐

První charakteristiku – potřebu kontaktu s přírodou – bych u sebe zreflektovala na škále jako střední až vyšší. Do přírody mě to velmi často táhne (obzvlášť poté, když dlouhodobě používám na technologii – to jsme ostatně řešili na prvních seminářích) a pobyt v ní si užívám. Taky se poměrně ráda obklopuji předměty s tematikou přírody, ale tahle tendence u mě je spíše průměrná – na někdo poznal například z vybavení mého bytu můj vztah k přírodě. Na druhou stranu jsem zároveň dost městský člověk a podobně jako mám tendenci utíkat do přírody, tak mám po nějaké době v přírodě zpět do města (proto bych tuto charakteristiku nehodnotila na škále úplně nejvýš).

Druhá charakteristika je adaptace na přírodní podmínky. Tady myslím že záleží na porovnání s ostatními (určitě jsou lidé, kteří jsou mnohem odolnější), ale obecně bych řekla, že mám tuto adaptaci vysokou – jsem zvyklá pohybovat se v terénu, často přespávám ve volné přírodě (ať už ve stanu, nebo i pod širákem), umím si uvařit jídlo v polních podmínkách, co se týče teplot a počasí tak se snažím dobře adaptovat a nevadí mi ani nepříznivé podmínky. Naopak bych dokonce řekla, že určitou míru diskomfortu v přírodě vyžadují – pomáhá mi to uvědomit si její sílu, vlastní malost a lidskou zranitelnost.

Estetický postoj k přírodě – tady bych se „oznámkovala“ taky jako lepší průměr. Myslím, že umím být k přírodě a jejím krásám vnímavá, že jsem při pobytu v ní otevřená smyslovým zážitkům. Jsem i chvíle, kdy přírodu spíš „využívám“ – například jako cíl výletu nebo běhání a příliš kochat se v ní nezvládám, protože se soustředím na jiné věci (zejména když se v ní pohybuji s někým o kom mám zájem). Ohledně etického postoje s hodnocením váhám a nejsem si jistá, možná i proto, že jsem z kapitoly úplně nepochopila přesný popis této charakteristiky. Ale obecně bych se na škále zařadila spíše do vyšší části, protože mě naplňuje spíš úcta a bázeň, cítím povinnost ji chránit, myslím že mám vůči živému stvoření vysokou míru soucitu. Na podškále bych rozhodně spíše inklinovala k submisí než dominanci a tak bych se spíše zařadila do nižší části.

Myslím si, že jako holka, co byla odmalička vychovaná ve skautu mám poměrně vysokou míru adaptace na přírodní podmínky. V létě se nebojím vyrazit s přáteli na vlastní pěst do hor či přespávám v přírodě, rozdělat si ohýnek a postarat se v ní o sebe. Zajímají mě bylinky, takže vím, které divoké rostliny můžu bezpečně jíst a které ne a již několikrát jsem i zažila bouřku v přírodě (což abych přiznala, že jsem přijemně, když jsme byli na vrcholku hory). Zatím jsem nikdy ale například nespala venku na sněhu a také ještě nejsem příliš schopná v pěstitelství (občas mi kytky doma žloutnou a nevím, zda to je nedostatečnou péčí) a také nemám chovatelský vztah k zvířatům. Takže i já mám zatím stále prostor, jak svou adaptaci na přírodní podmínky zlepšovat. Potřebu kontaktu s přírodou mám spíš vyšší. Když jsem doma na vesnici, vyrazím do přírody na procházky několikrát týdně (ne však každý den) a když už jsem venku, mám potřebu se pohybovat (pohládit kůru stromů, mech, dotknout se mokré trávy, probrouzdat nohy v potoce..) láká mě to. Když trávím čas v Brně na bytě, obklopují se alespoň rostlinami či fotkami přírody, které mám na stole, a obrazovce počítače.

Environmentální vědomí jsem měla vždy spíš vyšší a pozoruji na sobě, že studiem environmentalistiky se u mě postupně zvyšuje. Oproti dřív dnes mnohem častěji prožívám smutek z vymírání druhů, silněji zažívám obavy z environmentální budoucnosti. Ochrana žp mi ale přináší také radost a pocity naděje, a to například, když se podaří prosadit některé kampaně a politiky na ochranu zvířat, když se zapojila, či když se mi letos povedlo se skautským oddílem domluvit, že se budeme pravidelně starat ve spolupráci s AOPK o jedno místo, kde rostou vzácné druhy rostlin. Snažím se být v přírodě a spotřebu tak, aby byla více šetrná k přírodě a co nejvíce minimalistická.

Svůj etický postoj bych vystihla jako spíše submisivní a přátelský k přírodě. Střídají se u mě biocentrické postoje s ekocentrickými.

Řekla bych, že mám celkem silně rozvinutou potřebu kontaktu s přírodou - do přírody chodím kdykoliv, kdy je to možné, obklopuji se jí i doma a po delší absenci přírody bývám neklidná a mám pocit, že mi chybí příroda. Zároveň si troufám říci, že disponuji také relativně vysokou adaptací na přírodní podmínky- mám ráda puťáky a s nimi spojené nepohodlí, spaní pod hvězdami a v tábornickém oddílu jsou pro mě spíše praktických dovedností pro přežití a orientaci v přírodě. Poslední dobou u sebe začínám vnímat výrazný posun i v estetickém postoji k přírodě. Snad je to díky mnoha biologicky či esteticky laděným aktivitám, každopádně si mnohem více než kdy dříve všímám všech těch krás okolo sebe, barev, světél, fraktálů, zvuků a dalších detailů. Vyžaduje to určitě zklidnění a stále určitě nedokážu vidět celý obraz, pokrok tam je. Podobně je na tom u mě i etický vztah k přírodě - i ten rozvíjím až poslední dobou a určitě bude slabší než první dvě charakteristiky. Možná je to proto, že je těžké pojmout při rozebrání přírody je etické, všechny skutečnosti, stojí to mnoho sil, diskuzí a často se nenabízí jednoduchá řešení. Ale už to přemýšlení vnímám jako důležité. Environmentální vědomí je pro mě asi nejtěžší hodnota, kterou si do svého životního prostředí lhotejná, osvojují si proenvironmentální návyky a snažím se jednat ve prospěch životního prostředí. Těžko ale říct, jestli je to dost. Často se chovám neenvironmentálně na základě toho, jak přesně to životnímu prostředí a přírodě škodí. A vím, že i spoustu věcí vůbec nevím. Řekla bych proto, že na této škále jsem tak někde uprostřed.

<p>Můj vztah k přírodě a životnímu prostředí je velmi pozitivní, ještě aby ne když v ní trávím většinu volného času už od dětství. Příroda pro mě znamená krásu, klid a hlavně něco, co je nezbytné k našemu přežití.</p> <p>Celkově mě příroda prostě fascinuje, vždy jsem se chtěl o ní dozvědět více, a proto jsem taky změnil studium, abych se víc o tématu přírody a životního prostředí dozvěděl. Nejvíce mě ze začátku bavilo, půda a horniny, ale postupem času jsem se začal víc zabývat tím, co je nad půdou a jaký vliv má na přírodu lidstvo a jakým způsobem můžeme přírodě pomoci.</p> <p>Jak už jsem říkal, tak můj vztah k přírodě byl budován od dětství, když jsem běhal po lesích na vesnici nebo jsem trávil, každý víkend někde na horách. Samozřejmě už netrávím v lese tolik času jako kdysi, ale kdykoliv je možnost jdu hned do přírody ať už jde o turistiku či běhání nebo jen tak před spaním se projít. Největší činitel, který mě vede ke vztahu je asi tábor, na který jezdím už od dětství, protože zde naleznou 14 dní klidu od všeho (lidí, sociálních sítí atd.).</p> <p>Bohužel jak tomu bývá, dnešní doba moc nepřispívá ke vztahu k přírodě. Stále víc času trávíme doma i</p>	<p>Po přečtení pěti charakteristik vztahu lidí k přírodě jsem si uvědomil, jak vztah lidí k přírodě může být rozporuplný a že každý člověk může pozitivním vztahem k přírodě myslet něco jiného. Jak definoval dle těchto charakteristik? 1. potřeba kontaktu s přírodou – u mě je to asi střední vyšší potřeba, občas jsem myšlenkami v přírodě či mám potřebu okamžitě vyrazit do přírody, ale není to mou hlavní potřebou. Samozřejmě trávím čas v přírodě dosti sportem, ale i tak si dosti všímám v přírody kolem sebe, nebo se zastavím na chvíli a pozoruji přírodu. 2. Adaptace na přírodní podmínky – Moje adaptace na přírodní podmínky je dosti dobrá, i když bych se mohl zlepšit. Vidím to z hlediska toho, že už dlouhodobě jezdím na tábor. Dokážu se orientovat v terénu bez kompasu a vím kudy jít, nevádí mi strávit několik dní v přírodě, či přespat pod širákem rozdělat si oheň a dle potřebnosti odpočinout nebo usnout v lese mezi stromy. 3. Estetický postoj k přírodě – myslím si, že střední, nejsem sice žádný umělec, ale i tak si všímám detailů. Více si všímám spíš té neživé přírody, protože mě fascinují kameny a jejich složení a detaily. Co mě, ale nejvíc fascinuje jsou barvy světla v lese, když slunce vychází nebo zapadá. 4. Etický postoj – řekl bych že střední - s přírodou soucítím, snažím se být za své chování, snažím se být co nejvíce v souladu a nic nenarušovat (ne vždy se mi to daří), tyhle pocity se u mě rozhodně prohloubily hlavně od té doby, co studuji enviro. Vnímám jak to poznamenává negativně, co lidé přírodě způsobují, prožívám to, cítím se špatně za to, co jiní ničí a dokáže mě to i rozesmutnit. 5. Enviromentální vědomí – střední – možná bych řekl i nižší. Ochrana životního prostředí mě zajímá, ale nejvíce mě zajímá, jak můžeme přírodu chránit. Když mě zajímá, tak se snažím, ale nevěnuji tomu tolik času, jako bych chtěl. Zajímá mě, jak se můžeme dostat ke druhé straně, když vidím současné enviromentální problémy, tak nejsem schopen nic udělat nebo se začlenit i do nějaké aktivistické skupiny. □</p>
<p>V přírodě se nachází vše, co potřebujeme. Je v ní jídlo a voda, aby naše tělo mohlo správně fungovat, vzduch, který dýcháme, materiál na výrobu našich domů, oblečení, ale i počítačů, lyží, vlastně úplně všechno má svůj původ v přírodě. Problém je, že velká spousta činností, díky kterým suroviny pro výrobu toho všeho získáváme, přírodu vlastně ničí. A to i takovým způsobem, že v budoucnu už některá zvířata a rostliny nebudou existovat, protože jim vezmeme jejich domovy, nebo jídlo. Bereme si od přírody příliš mnoho na úkor ostatních tvorů, kteří potřebují přírodu pro svoje přežití také. Snažím se proto přemýšlet nad svým životem, aby moje chování, co nejméně přírodu ničilo. Není to vždy volba mezi něčím, co přírodu ničí a něčím co ne. Pokud nechci odejít žít do divočiny, kde bych k přežití potřebovala jen velmi málo, ale chci zůstat žít ve městě, tak se musím smířit s tím, že svým chováním přírodu ničit budu. Třeba, že budu jezdit šalinou, kterou pohání elektřina získaná z tepelných elektráren na uhlí, které při jeho spalování vypouští do vzduchu škodliviny. Neznamená to vzdát se, ale hledat cesty, jak šetřit přírodu. Jako třeba nekupovat zbytečnosti, aby se z přírody nemuselo brát víc, než</p>	<p>Racionální vztah: Přírodu považuji za to nejdůležitější a nejcennější, co lidstvo má. Má tedy větší hodnotu než jakýkoliv jednatel, lidstvo jako celek, umění či kultura. Uvědomuji si tedy, že v přírodě musím nějakým způsobem přírodě pomoci a nesmím mít nějaké zájmy či cíle, které by nad tímto hlavním cílem převažovaly. Příroda a environmentální krize je něco, co mi poskytuje smysl života a snažím se jí nějakým způsobem pomoci. Když jsem se začal zajímat o přírodu, se mi zdá příliš bezvýznamným.</p> <p>Emocionální vztah: Příroda se mi zdá něčím krásným, komplexním, dokonalým a nevinným. Je mořem života. V každém stromě či květu cítím osobnostní identitu zbavenou jakýchkoliv neřestí a vad. Máte své příběhy a své emoce, stejně jako my. Těchto osobností, které zároveň fungují jako jednotný celek. Tento celek je plný moudrosti. Příroda je tedy pro mě i zdrojem poznání. Být v přírodě a přemýšlet o stromech, ptácích a travě je zkrátka příjemné. Když jsem se začal zajímat o přírodu, jsem si uvědomil, jaké věci jsou v přírodě a snažit se porozumět těmto jednotlivým bytostem i přírodě jako celku je činnost, která mě baví a která mě učí. Když jsem se začal zajímat o přírodu, jsem si uvědomil, jaké věci jsou v přírodě a snažit se porozumět těmto jednotlivým bytostem i přírodě jako celku je činnost, která mě baví a která mě učí. Když jsem se začal zajímat o přírodu, jsem si uvědomil, jaké věci jsou v přírodě a snažit se porozumět těmto jednotlivým bytostem i přírodě jako celku je činnost, která mě baví a která mě učí. Když jsem se začal zajímat o přírodu, jsem si uvědomil, jaké věci jsou v přírodě a snažit se porozumět těmto jednotlivým bytostem i přírodě jako celku je činnost, která mě baví a která mě učí.</p> <p>Je mi přírody líto, a to kvůli její kráse i nevinnosti. Představa, že příroda zaniká, mě děsí a rmoutí. Tím, že lidstvo ničí přírodu, dělá strašný zločin. Příroda je tedy nevinnou obětí, která si zaslouží soucit.</p>